
Tři dny

aneb

**Sestup a vzestup
Pana B.**

*Optimistický epos o úspěchu
volně inspirovaný skutečnou
událostí*

Roman Sikora

Pan B. si hová

(Pan B. sedí spokojeně v křesle. Na stolku má oranžádu s brčkem. Občas si ucucne. Má čas. Tak si ucucne.)

Pan B.: Tak jako nebylo. Fakt. To. Tohle. Lehké jako. Nebylo, to. Fakt ne. Ale někdy. Říkám. Si. Že horší. Eště. Horší věci, jsou. Že to zlé, tak nebylo. Možná. Protože jasné, je, že? Jasné. Že všichni. Umřít. Musíme jako. To musíme. No netvařte se. Nevrtěte, hlavou. No nejste. Fakt nejste. Nesmrtelní. To fakt, nejste. *(Směje se.)* I vás. No i tebe. I tebe. Rozpráší, jednou. Klepne to, tě. Tak zahrabou. Třicet táců, zkásnou. Za plky. Za pár, plků. Písničky nějaké. Za přiblblé. Za díru, do země. Do země, jak do prdele. Slzy, no jo, slzičky, ty taky, taky budou. I slzičky. To by bylo, aby. Nebyly, slzičky. Těch bude, slziček. Děti, slzičky. I tvoje děti, slzičky. I tvoje... No, ty dřív, stihneš. To. Tak aspoň matka, slzičku, nějakou. Uroní jako. Páč fotr u prdele. To mít bude. Rád bude. Však třicet ti. A živí furt, tě. Tak rád bude. Prostě nejste. Nesmrtelní. Nejste. I když vypadá. Vypadá, že jako mladí, věčně mladí budem, všichni. Nebo někteří, jenom. Jak z reklamy. Si kozy zvětšíme. Silikon do ramen, narvem. Viagrou se, předávkujem. Až manželce oči, to. Polezou. Z důlků jako. Odkud jinud, že? Krémy budem, používat. Z nafty. Z hoven třeba nebo, kravských. Třeba. Z hoven. Však žerem je. Tak co nepatlali by, sme. Na ksicht, třeba. Hovna. A šefík. Třeba, z šefíku. Hovna a šefík. Na hubu. Aby se napínala, pleť ta, naše. Bez vrásek, aby. Byla. Nebo do fitka. Chodíme. Že jo? Aby byla, kondice aby. Byla. A mladí byli, my, furt. Prý. Navždy jako. Mladí. A úspěšní. Jako. *(Mrká do publika.)* Jako. No nebylo. Lehké to. Nebylo. A teď, teď už klid. Mám jako. Sedím si. Tu. Tady. A cucám. Oranžádu. Nebo co to jako. Je to. A pohodička. Klídek. Leháro. Paráda prostě. A dobře. Dobře tu je. Však když jsem letěl. Tunelem. Tím tunelem. Za tím. Za světýlkem. Na tunelu. Konci tunelu. Však jsem říkal si. A dobře. Už, no, je. Že? Dobře. Klídek. Pohoda. Si letíš, tunelem, za světýlkem. A pohoda prostě. A ve světýlku. Tam v tom, jako u brány nějaké. Se usmál. Někdo. Na mě. A říkal, říkal jsem, si, že povědomý. Ten obličej. Povědomý. A on Havel. Normálně Havel. Hlídal. Ta vrata. A že prý: „Tak pojď.“ Řekl Havel. A tak jsem šel. A fajn to tu. Je. Docela. Fajn. Klídek. Pohoda. Leháro. Si cucám a sedím a fajn mi, je mi. Takže přišel čas. Takový jako. Chvilé, ta. Přišla. Abych to, rekapituloval. Život. Svůj. Protože to se tak dělá, že jo, prostě. Tak na začátek. Hned. Jedno řeknu. Jedno. Že můj, můj život, byl vlastně fakt. Fakt úspěch. Jeden velký úspěch. A to je fakt.

2.

Pan B. tvrdí, že za všechno může koleno

PAN B.: Ale radši k věci. Přejdu. Prostě. Rovnou. Pravda. Je pravda, že nevím. Přesně, nevím, jestli jsem. Už. Tam. (Ukáže rukou nahoru.) Nebo ne, eště. Ne. Jestli prostě eště neležím. Jenom. V Celetný. Třetí den. Na chodníku. Protože, když jsem ležel, tam. Tak jsem fakt viděl. Věci. Dost divný věci. Jsem. Viděl. Tam. Jsem si ležel tak. Pochcaný. Posraný. Prostě leháro. Pohoda. Hýbat nešlo už, se moc. Tak ležel jsem. A kolem chodili, lidi. Pěkní takoví. Slušelo jim to. A já ležel. A boty, pěkný. Měli. Ti lidi. Protože když ležíte. Na chodníku. Vidíte ty boty, pěkný. Vůbec se obouvaj, pěkně. Lidi. V Praze. Pěkně. Moc pěkně. I turisti. Moc pěkně. Tak já si tak ležím, prostě. (*Lehne si.*) Tady, v Celetný. A koukám. Po botách. Prostě svoboda. A pak, umřu. Prostě. Myslím, že poslední boty, co viděl, jsem, byly takový hnědý, kožený, polobotky. S přezkou. Takovou. Bronzovou. Pěkný. Moc pěkný. No, prostě, boty pěkné. Máme. U nás. V Česku, vůbec. Česko je pěkná země. Že jo? Pěkná. A lidi dobří. Prostě dobří tu jsou. To už je tak. To už tak prostě je. Tak tam ležím tak. Na boty, koukám. A hlasy. Slyším nějaké. Z dálky. Jakoby.

HLASY: Ty vole, vstávej, vstávej, ne? Nech ho! Nech ho! Dyk nakazíš se, něčím, chytneš. Něco. Koleno, koleno vepřový, sem našel. Vakuovaný. Jenom tejden. Prošlý. Vstávej! Vstávej! Nemůžeš ležet, tu. Žebrota, žebrota, se ničeho, už vážně ničeho, neštítí. Si práci, práci najdi. Žebroto. Líná. Žebroto. Se válet, jenom válet.

PAN B.: Tak takové hlasy. Jsem. Slyšel. A tak myslím, si, že za všechno vážně může to, koleno.

3.

Pan B. a začátek konce jeho kariéry

PAN B.: Neřek by. Jeden. Za co, za všechno, by koleno. Mocht mohlo. Koleno. Blbý koleno. Jsem v bance dělal. A to, úspěšný byl. No fakt. Fakt. A fakt se dařilo, mi.

(*Sedne si proti babičce.*)

Paninko, úvěr, úvěr ten je fakt skvělý. Si vezte, ho. A až mít, budete. Tak ho splácet, splácet začnete. Až mít budete. Kreditku dáme, k tomu. Vám. Až mínus tisíc, padesát tisíc. Prostě krása. A

úroky žádné, skoro, žádné. Víte? Tady, podepište. Tady.

- BABIČKA: Víte, vnoučatům, těm bych chtěla. Dárky. K vánocům koupit.
- PAN B.: No krása to, krása. To pěkné je. Vnoučatům. (*K divákům.*) Jsem v bance dělal. Takové. A taková babka to byla. S důchodem, s mizerným.
- BABIČKA: A tady tím, dole tady, tím písmem malým, co píše se? Brýle nemůžu. Brýle najít. Někde jsem... (*Hledá brýle.*)
- PAN B.: To nic důležitého, paní. Však kdyby důležité, tak velkým, ne? Písmem je psané. Velkým. Ne?
- BABIČKA: Ano, ano. Chápu, to. To chápu. To je jasné.
- PAN B.: Však poslouchejte, co říkám, ne? To je jak dárek. Od nás máte. Dárek. Vnoučatům pěkným. K vánocům.
- BABIČKA: Ano, ano. To chtěla, bych. Vnoučatům. Ale mi říkali...
- PAN B.: Ale paní, přece nedáte. Na řeči, zlé, nedáte? Se napovídá toho. Tolik. Však znáte, to. To je samá zpráva, dneska, hrozná. V televizi, v novinách. Pomluvy samé. My solidní banka jsme. Přece. Tak tady, podepište, a je to. Ne? A tak podepsala. Baba. Ty brýle jsem vyhodil, potom. Si zapomněla je. U mně. V kapse. (*Směje se.*) No ale potom, potom jsem postavil se, že? Když vypadla, konečně. Se smlouvou, skvělou. A voškubem ji, chuděru, pořádně, že? Jsem si pomyslel. No a postavil jsem, se, a chtěl krok udělat, no a... Koleno. Prostě koleno. Povolilo. Ruplo. A skácel se, jsem. A řacl, hlavou, o stůl. O hranu. Pěkná šupa, prostě. Sedavé zaměstnání, prostě. To pozor. Pozor na sedavé zaměstnání.

4.

Pan B. má koleno i hlavu zase v kupě

- PAN B.: No a v nemocnici to paráda prostě, byla. Na JiPce. S lebkou, nakřáplou. Jsem dva týdny. V bezvědomí. Dva měsíce jsem tam. Byl. Do kupy dali, mě. I koleno, že jo? Páč kolenem začalo to. Kolenem.
- DOKTOR: Tak do kupy. V kupě jste, už. Nebylo to. Lehké. Práce dal jste, nám. Hodně. To víte. Ale v kupě. Máte to. Hlavu, koleno. V kupě. Vyšetření spoustu jsme, provedli. Operace, zdařilé. Tak v kupě jste. Tak hurá. Zas. Do práce.
- PAN B.: Se mi motá, hlava, trochu. Někdy, pane doktore.

- DOKTOR: To normální, normální je. Hlavně klid, chce to. Klid. Nepřepínat se. Klid, prostě. Aby byl.
- PAN B.: Dobře, tak klid.
- DOKTOR: Účet, pošlem, brzo. Vám pošlem. Domů. Ne moc, bude to. Nějaký nadstandard, pobyt v nemocnici. Pár kaček, tak normálně, že? Co zrušili, nedávno. A potom zas zavedli, hned. A zrušili a zavedli zas, takže zavedené to máme, teď, zase.
- PAN B.: To jasné, je, jasné. Pár kaček. Však zadarmo nic, že? Není. Však hlavně, že zdravý. Jsem.
- DOKTOR: Tak, zdravý, hlavně. To je důležité. Zdraví. A to my umíme.
- PAN B.: No a potom teda domů přišel, jsem. A tam otevřel schránku a... Frrrr!

5.

Pan B. otevřel schránku

- PAN B.: Doma prostě schránku, jsem otevřel a vysypalo. Se. To. Všechno. Se sypalo. Dlouho vážně. Skoro, skoro jsem pocít, měl, že sypat nepřestane se. Už nikdy. Jeden za druhým. Dopis, dopis, leták reklamní, dopis, leták, dopis, dopis s modrým pruhem. Dopis s červeným pruhem. S černým pruhem. Padaly. Chytil jsem. Ale na zem padaly. A nepřestávaly. Padat. Sypat. Se. Dojem měl, jsem, že už nikdy nepřestanou. Nikdy. Se sypat. Že zasypou mě. Dopisy. Letáky. Z banky, dopis. Ze zdravotní dopis, pojišťovny. Z finančáku. Dopis. Další z banky, dopis. Z práce dopis. Jeden za druhým. Padaly, chytil jsem a padaly. A že už ne ze schránky, jenom. Viděl jsem. Najednou. Ale ze stropu, ze zdi kolem, se sypou. Dopisy, letáky, upomínky, výpisy. Po kolena už. Byly. Potom po pás. Prostě sypaly se. Až hlava. Zdravá, vyléčená, se zamotala mi. Hodně. A prásknul. Jsem sebou zas. Prásknul. A tma. Nějaké hvězdy, to jasně, taky, jasně, byly. Před očima. Zas. A potom tma. A potom, no kde, kde myslíte? Probudil se. Zase. Jsem se? No samo že. Na JIPce. Zase.

6.

Pan B. se nezlobí

- DOKTOR: Tak vás vítáme, zas. Zpátky.

- PAN B.: A jasně. Ten samý doktor. To byl. Ten samý. A že prý zas dva, měsíce jako.
- DOKTOR: No ano. Zase dva, měsíce. Byl jste. Mimo. Sebe. Víte, to. No to. Fraktura. Lebky. Další.
- PAN B.: Nojo, fraktura. A předtím, jsem ji tady, měl. *(Ukazuje.)* A teď že na druhé. Straně. Spíš. Tady. Rozseklou. Že prý o koš. Na letáky, reklamní. Co domácí dal tam. Takový velký. Bytelný. Železný. U schránky dole. Prostě hodně letáků. Chodí. Tak o ten.
- DOKTOR: A to rád. Rád být můžete. Že žijete. Se do lebky zarazil. Vám. Až tady jsme vytáhli, ho. Vám. Z čela. Ten koš. Jak držel. Pevně. V lebce. Vaší. Jste ani nespádl, na zem. Prý. Jste stál tam. V lebce koš. Tak zaražený byl, že držel vás. Na nohách. Stál jste. Furt prý. Chlapi ze záchranky, že neviděli. Ještě takového něco, neviděli, prý. Vás vezli. S tím košem. Přes půlku. Prahy.
- PAN B.: A potom hned Tomy. Z práce přišel. Nejlepší kámoš. A hned...
- TOMY: Nazdár, kamaráde!
- PAN B.: Ahó, jak máš se, Tomy?
- TOMY: No výborně, skvěle. Skvěle mám. Se. A víš jak? Chtěl jsem? Aby povýšili. Mě. Tak už povýšili. A díky tobě. Díky. Kamaráde. Přidali. Díky tobě. Fakt díky.
- PAN B.: Tak to rád. To rád jsem. A jaké místo? Kam? Povýšili tě?
- TOMY: No na tvoje. Přece. Na to. Však víš. Víš, ne, že dobré místo. To. Bylo. Však víš. Že z přepážky, chtěl jsem. A teď jsem. Už. Pryč. V kanclu. Tvým kanclu. Skvělé. Fakt skvělé. Pěkný kancl. Pěkný. Však víš. Že záviděl jsem. Ho. Ti ho. Vždycky.
- PAN B.: Tak gratuluju. Moc gratuluju. To pěkné. Pěkné je.
- TOMY: Přišel jsem za šéfem a říkám mu. Šéfe, tak nebudem čekat už, ne? Na něho. Práce stojí. Spoustu nápadů mám. Tak co bysme, čekali? Práce stojí. Rozhýbu ji. Zase.
- PAN B.: A co on? Na to?
- TOMY: No kývnul. Jasně že. Kývnul. Hodně štěstí popřál. Protože vylepšil jsem. Zefektivnil. Proces. Vylepšil. Ty tvoje smlouvy. Však víš. Ty tvoje. S tím písmem. Malým. Dole. Cos babkám brýle bral, ještě. Pro sichr. Tak přišel jsem. Za šéfem a povídám. Povídám, že eště velké, moc velké je to. Písmo. Však krást brýle. Babkám. To pod úroveň. Pod úroveň banky. Naší. Je. Přece. A že eště zmenšit, měli bysme. Ho. A že babky už. Brýle. Klidně si nechat můžou.

Však s nima. S brýlema. Beztak houby uvidí. A tak zmenšily se. Písmenka. Neposedná. *(Směje se.)*

PAN B.: No vidíš. Já věděl. Vždycky. Že talent seš. Velkej. Talent. Schopnej, že seš.

TOMY: A taky, jsem tu hypotéku, tvoji, vyhrabal. A to víš, že už čtyři měsíce neplatíš? Že víš?

PAN B.: No to vím. Jasně že vím.

TOMY: A to víš? Že jo, že víš? Že úroky naskákaly. Ti tam. Fakt velké. Ty úroky. Že víš?

PAN B.: No to víš, že vím. To víš. Však jsem tu smlouvu sám navrhl. Aby skákaly. Úroky. Pořádné. Neposedné.

TOMY: Tak to rád. Rád jsem, že víš. A nezlobíš se, že? Že se nezlobíš?

PAN B.: Jasně, že ne. Nezlobím. Vždyť já na místě, tvojím. Na tvém místě, bych jinak nechoval, se. Tak to chodí, přece. Svět nezboří, ne, se nezboří?

TOMY: No jasně že, ty bejku, nezboří. Co by bořil? Se? Svět. Ten běží. Normálně. Jak má. Ne? Jo a abych. Nezapomněl abych. Taky pojišťovna. Naše. Tak ta ti taky, tu. Smlouvu vypověděla.

PAN B.: Zdravotní?

TOMY: Ta taky.

PAN B.: Ten Tomy. To bylo dycky číslo. *(Směje se.)*

7.

A tak Pan B. mazal

PAN B.: A tak jsem mazal. Z pokoje. Luxusního. Nadstandardního. S telkou. Plazmovou. S wifinou. Z jednolůžáku. A na troják hned. A doktor, toho doktora, jsem neviděl už. Za to jiného jsem, dostal. Fušera nějakého, asi. Když u VZP jsem, byl, najednou. Chápete? U VZP. Já. U pojišťovny, pro socky. Každého bere. Jsem socka, nějaká snad? Socka? A to musel přiznat, jsem si. Že prostě jsem. Ta socka. Prostě socka. Najednou. Účty zablokované. Najednou. A VZP. VZP socka. A furt po nějakých vyšetřeních tahali, mě. Furt tlak měřili mi. Furt nějaké vitamíny píchali. Sondy zaváděli. Úplně do děr, všech. Dokonce kolonoskopii. I tu mi udělali. A když jsem říkal, na co kolonoskopii? Vždyť prdel zdravou, tu zdravou mám. Tak říkali. Mi říkali. To ne, nic zanedbat, nic nemá se. Komplexní

prý, musí udělat, vyšetření. A když jsem říkal jim, tak ji tam napište, napište jenom. Že udělali jste, to už. Tu kolonoskopii. Však beztak kvůli pojišťovně jenom, to děláte. Aby sypala, víc. Vám. Tak to oni ne. Že prý ne. Že už to tam jednou zanesli. Vyúčtovali. A že podruhé už ji udělat musí. Tu kolonoskopii. Že takoví oni nejsou, zas. A že rád být, můžu jako. Páč doktor chtěl i císař, dělat, mi. Řez ten, císařský. Dokonce. Ale přemluvili ho, prý. Že ten ne už. Že už moc, bylo by to. Ten císař. I když sype. Hodně sype. Císař takový. Však císař, že jo? Ten musí, sypat. Ale přemluvili ho. Už skalpel v ruce držel. Že už by i ve VZP divné bylo, jim. Že císař. Kdyby císař. No fakt. No a ti lidi, co tam. Leželi. Se mnou. No socky. Jako já. Ale snad eště větší, socky.

DĚDA: A vnoučata, vnoučata jsem ti ukazoval? Už? Svoje? Pěkné?

PAN B.: Ne, ještě ne. (*Do diváků.*) Kurva, už asi sedmkrát! Sedmkrát mi je ukazoval!

DĚDA: Tak tohle je Mireček.

PAN B.: No ten je pěkný! Fakt, pěkný moc. A pak Petříček, Lujzička, Pavlíček, Maruška, Lauříčka a Adrianeček. Doteď to nazpaměť umím. Mireček, Petříček, Lujzička, Pavlíček, Maruška, Lauříčka a Adrianeček. Každý den, každý den mi ty fotky ukazoval. Ale naštěstí brzo, za dva týdny, exnul. Naštěstí. Ale dodneška si pamatuju. To. Mireček, Petříček, Lujzička, Pavlíček, Maruška, Lauříčka a Adrianeček. A na druhé straně. Na třetí vlastně, posteli. Tam další takový.

DALŠÍ TAKOVÝ: Ty vole, já mu říkal, říkal, stavbyvedoucímu, říkal. Šéfe, do prdele, to je nosná zeď, ne příčka, nosná zeď. To nemůžeme, to, vybourat to. Bourat nosnou, zeď jako. No kravina. Kravina prostě. A on, že ne, že příčka jenom. A že jestli nelíbí se mi. Že on je, šéf tu, inženýr. A jestli nelíbí se mi. Ta úprava. Bytů. Z krcálek. Na apartmány. Takže jít, můžu. Jít. Že třicet dalších. Další čeká, venku. Před barákem mu. A tak jsem tu, teď. Nohy přeražené. Jak jsem přerazil. Tu příčku. Kladivem. Tak řachlo, to. Na nohy mi. Nohy na sračky. A Ukrajince, toho, Viktora myslím, tak toho zasypalo. Úplně. Tuhej. Úplně. A to prý, hrdina, z Majdanu hrdina, prý byl. To. Tak tuhej je. Ten hrdina, teď. Pod příčkou. Na Vinohradech. Co nebyla příčkou. A co já vyboural, ji.

PAN B.: No chápete, takové sračky. Najednou. Kolem. Měl jsem. Tak dopad jsem. A to na golf jsem chodil, předtím. Než mě vykopli. Z práce. A taky z péče, té luxusní. Nadstandardní. Když jsem mazal. A to tam půl roku jsem. Byl. Nakonec. Půl roku. Ve špitálu. Z vyšetření těch, všech, jsem zápal plic chyt, eště. Půl roku. A pak

jsem mazal. V horečce eště. Že doma vyležet, mám to. Že stabilizovaný. To jsem. Stabilizovaný. A vyležet. Doma. Cheche, doma. Jo, doma je doma.

8.

Pan B. už ví, že doma je doma

PAN B.:

No a doma, prostě doma je. To jasné, jasné. Útulno, že? Teploučko. Soukromíčko. Znamé prostředí. Jsem nedíval se, už radši. Do schránky. A rovnou do bytu. Výtahem vyjel. Jsem potkal, souseďa. Divně díval se. Na mně. Ale co už. Chceš se dívat, divně, tak dívej, se. Divně. Že jo. No ale schválně. Tak se podívejte. (*Soused se divně dívá.*) Takhle divně se díval. Že? Že divné, to je? Takhle dívat, se. A tak jsem taky se. Díval. Na něho. Takhle. Takhle jsem se díval. A on se takhle díval. A já na něho takhle. Se díval. A tak dívali jsme. Se. Na sebe. A tak jsem jeli. Výtahem. A dívali se. No a když jsem vypad. Z výtahu. Ulevilo. Mi se. Fakt. Po tom dívání. A říkal si. Jsem si. Že už doma, už tam budu. Protože doma je doma. A najednou ta holčička. Taková. Tlustá. Od souseďů. Mi stojí, v cestě. A dívá se. Divně zas. Dost divně. A volá. Do dveří, otevřených, k souseďům. Volá. Kráva přřává. Prý: „Mami, to je ten kretén!“ Prý kretén. Jako já. „To je ten kretén, žebrácký. Už je tu!“ volá ta holčička. A z bytu matka, její. Zas. „Tak kreténa nech a pod' domů! Na kokino!“ No fakt. A odběhla, ta holčička. Od kreténa. Žebráckého. Ode mně jako. Na to, kokino. Kdyby ses zadrhnout, chtěla tak. Mrcho, malá, blbá. Tlustá. Kokinem. Říkal si, jsem si. No a pak, když ta kráva, malá, vypadla už, konečně. Jsem kouknul. Na dveře. Svý dveře. Bytu svého. A vidím, že vloupačka. Normálně, vloupal se. Někdo. Zámek vyražený. Dveře otevřené. Jsem policii hned. Volat chtěl. Protože to fakt není. Normální. Člověk půl roku ve špitálu. A dveře, vyražený. Má jako. Ale mobil nefungoval, že jo? Firemní vzali, mi. Soukromý blokli. Však neplatil jsem. Nebylo z čeho, že. Když účty v prdeli. Všechny. A teď eště byt. Vykrad. Někdo mi. Tak drcnul jsem. Do dveří. A schoval za roh, se. Protože znáte. Znáte to. Co když pachatel. Na místě je. Činu jako, eště. To jeden neví, nikdy. Vrah se vrací. Na činu, místo, vždycky. Znáte, z detektivek. Tak co by zloděj, ne? Se nevracel. Ale nic, klídek, nikdo nikde. Tak jsem vešel. Dvornitř. A měl jsem pocit, takový. Pocit, prostě. Takový žlutý pocit. Jak jsem koukal. Po bytě. Po svém. Po domově. Protože doma je doma. Ale nebylo. To. Tak. Nebylo. Doma nebylo, doma. A já měl. Takový žlutý. Pocit měl jsem. Na svém místě bylo, všeccko. Ale nebylo, vlastně. Jakoby. Horečku měl jsem. Furt.

Divně mi bylo. A pak vidím najednou cosi. Prostě něco. Něco žlutého. Žlutějšího eště. Než ten pocit. Velkého dokonce. Jak mává. Na mně. Mává a říká, něco. A říká. Normálně říká: „Kuk!“

NÁLEPKA: Kuk!

PAN B.: No prostě: Kuk!

NÁLEPKA: Kuk!

PAN B.: Fakt nevěděl. Nevěděl jsem. Co to být, může. Furt „kuk“ to. Dělal na mě. Kuk. A vlnilo se to, tak nějak. A schovávalo se. A hned zas kukalo, na mě.

NÁLEPKA: Kuk!

PAN B.: A tak jsem prostě, se zastavil. Prostě. Nasral se. A řekl. Kdo ty, do píči, seš?

NÁLEPKA: Jsem tvůj exekuční výměr. Jsem nálepka. Jsem nálepka s nápisem. S nápisem „exekučně zabaveno.“ Kuk!

PAN B.: No to dožral. Se, jsem. Fakt jsem se. Dožral. Jako takhle? Tohle? S nálepkou? To jako co? Co to být má? Nálepka, zpíčená, zkurvená, zmrdaná! Nálepka?

NÁLEPKA: Kuk!

PAN B.: A tak honit. Honit jsem začal ji. Po bytě. A ona, na mě, furt jenom...

NÁLEPKA: Kuk! Kuk! Kuk!

PAN B.: A chytit, vážně. No vážně. To nešlo ji. Nálepku. Blbou. Prostě nešlo. A zpod postele dělala...

NÁKLEPKA: Kuk!

PAN B.: A pak ze skříně dělala...

NÁLEPKA: Kuk!

PAN B.: A zpod dřezu...

NÁLEPKA: Kuk!

PAN B.: Z telky...

NÁLEPKA: Kuk!

PAN B.: Prostě odevšad dělala...

NÁLEPKA: Kuk!

PAN B.: Prostě všude byla. Najednou. Jakoby. A já, já říkal, si říkal. Klid.

Buď v klidu. Nebo šlehne. S tebou to zas. Šlehne. A zas hlavou vezmeš, o něco zas. A na JIPce zas, skončíš. Na krku, s VZP. A to nikdo, ani já. Nechtěl by. Už. Nikdy. A dýchal. Dýchal jsem. Zhluboka. Hodně. Zhluboka. A zaostřovat. Začal. Zas. A fakt. Vážně. Samá žlutá. V mém bytě. Nálepka to byla. S potiskem, nějakým. Když jsem dýchal, chvíli, ještě. Tak i číst jsem moh, to. Exekučně zabaveno. Psalo se na nich. Exekučně zabaveno. A tak sedl, si, jsem si. Sedl. A dýchal furt. Zhluboka dýchal. A říkal si, jin jang zapoj, dýchej, na čchi se napoj. Čakry aktivuj, všechny. Tyčinku zapal, vonnou. I když i ta exekučně zabavená byla. Ta tyčinka. Po čakrách nejdou, ještě, exekutoři asi. Dýchej prostě. Než mrdne s tebou zas. O podlahu. Nebo o stolu, hranu. Nebo o koš na reklamy zas. Tak uklidnil jsem se. Uklidnil. Na gauč sednul si. Jak dýchal jsem. A uklidnil. A koukám. Se koukám. A všude, všude ty nálepky. Žluté.

NÁLEPKA:

Kuk!

PAN B.:

Prostě žluto bylo. Všude. A tak řekl jsem. Si. Prostě. Jsem si řekl. Doma je doma. A smát. Smát jsem se začal. Normálně smát.

9.

Pan B. je přesvědčen, že by mu měl někdo pomoci

PAN B.:

Tak jako chápejte. Lehké, to, lehké nebylo to. To jasné, je. Nebylo. A tak říkal si, jsem si. Že třeba čas, nadešel, čas, kdy by pomoci někdo měl mi. Však znáte to. Z filmů, třeba. Amerických. Když nejhůř, tak přijde. Pomoc. Záchrana. Na chvíli. Na poslední. Tak jsem čekal. Na poslední jestli, aspoň, chvíli. Přijde. Ta záchrana. Čekal jsem. Deset. Dvacet, třicet, minut. Načas, dával, jsem si. Hodinu, dvě, půl dne. Však spousta času. Měl jsem. Teď. A co myslíte? Co stalo se? No co? No hovno! Hovno se stalo. A tak dělat. Něco. Jsem musel dělat něco. Však když sám si, nepomůže, člověk. Kdo pomůže, mu. Že? No nikdo. Aktivita. To je to. Co se musí. Aktivní být. Když pomoc potřebuješ, sám si pomoz. A tak jsem pomoci, musel. Sobě. Sám sobě. A tak hledal jsem. Telefon. Jeden takový. Starý. Historický. Někde být musel, tu. Krám. S kreditem nějakým, ještě. Zbytkovým. A našel jsem. Ho. No a volám, že? To se jako dělá, s telefonem. S mobilem. Že se volá. S ním. Tak volal jsem. Ahoj, brácha. Ty vole, jak žiješ? Co? Ne moc dobře? Jak to? A co? Stalo se? Jo... Jo... Hm... Fakt? Však ta půjčka, dobrá byla, ne? Ne? Nebyla? Však sám jsem ti ji... Co? No to si ale musíš přečíst, přece! To malé písmo. Vždycky, ne? Neříkal? To neřekl jsem? To musel jsem říct. Ti říct, přece. Jenom

zapomněls. Že říkal jsem... Nezapomněls? Aha... Nezapomeneš... Aha... Haló? Brácha? Jsi tam? No a nebyl, tam.

EXEKUTOR: Pardon. (*Přistoupí k Panu B.*) Dovolíte? (*Pan B. Mu podá telefon. Exekutor na něho nalepí žlutou nálepku.*) Děkuji. Jsme zapomněli. Nalepit. (*Vrátí Panu B. telefon a odejde.*)

PAN B. (*se za ním dívá*): No tak ségra, třeba. Třeba ségra. Aspoň. Ráda měla mě, vždycky. Ségra? Nazdár! Tak co? Jak máš? Se máš? Jo, hypotéka. No, jasně. O práci přišel? Pavel? Aha... Však říkal, říkal ti jsem, že pojistit máte, se, proti neschopnosti. Né, že jste neschopní. Proti platební, platební neschopnosti. Proti tomu. Pak v pohodě, v pohodě bylo by. Neříkal? Haló? Haló! Tak to dělo, se mi. Tohle. Za dobrotu. Mou. Tu dobrotu. Že dobře myslel jsem to. S nimi. Auto koupili. Barák postavili si. Všechno. Všechno zařídil jsem. A tohle. Tohle za to, měl jsem. Tak rodiče, že ano, rodiče aspoň. By mohli. Pomocť mohli. Mi. Ahoj, tati. Jsem špatně, na tom. Vážně. Špatně. Jak má se, máma. Dobře? Dobře se má? Co? Že umřela? Čtyři roky už? Mrtvá? Rakovina? Dokonce? Hrozně. To je hrozně. A proč nikdo mi... Táto..? Tati...? Tak eště i máma, umřela mi. A tak napadlo, mě, že smutný měl. Být bych měl. Nešťastný. Protože lidi, když přijdou o někoho. Blízkého jako. Že by smutní, nešťastní měli být. Vždycky byli. V televizi, nešťastní. Když tohle, něco takového. Stalo se, jim. A tak sedl, sedl jsem si. Soustředil se. A říkal si. Máma, umřela mi. Před roky, čtyřma. No a snažil. Fakt snažil jsem, aspoň slzu. Vytlačit. No, trvalo to. Trvalo. Chvíli. A nakonec, přece jenom, povedlo se. Když představil. Jsem si představil, v jaké řiti jsem. V jaké prdeli. Že nepomůže, nikdo mi. Že všichni vysrali se. Na mě. Že o všechno přišel jsem. Tak povedlo. Povedlo se. (*Vytlačí slzy a dlouze usedavě pláče.*) Mami! Maminko! Maminko drahá! Proč udělalas to, mi. Proč? Maminkóóó! Maminkóóó!

(*Opět vstoupí Exekutor.*)

EXEKUTOR: Dovolíte?

PAN B.: Jistě, prosím. (*Podá mu telefon.*)

EXEKUTOR: Děkuji. (*Exekutor si telefon vsune do kapsy.*)

PAN B.: Nemáte fleka, volného? U exekutorů? Nějakého? Dobrý byl, bych. Exekutor. Mám schopnosti. Hodně, schopností.

EXEKUTOR: Bohužel. Náš obor trpí. Přezaměstnaností. Velkou přezaměstnaností. Hodně schopných. Je v něm. (*Odejde.*)

PAN B. (*se rozeštká ještě víc*): Maminkóóó! Maminkóóó! Proč jsi to udělala, mi!

Maminkóó! (*Střih.*) No, stačilo, už snad. Zármutku. Teď vzchopit se. Musím. Podniknout něco. Vždyť ví se, že každý, každý může sám, si, za své, štěstí. I neštěstí. A taky sám pomoci, může si. Jedině sám. Pomoc potřebuješ? Tak sám si pomoz, že? Tak řekl, řekl jsem si. Do toho. Musíš pustit se. Do toho. Situace žádná, není, vážně není zoufalá tak. A tak jsem se pustil. Do toho. Do boje.

10.

Pan B. se pustil do boje

PAN B.: No a skončil jsem. Na ulici. Z bytu vykopli mě. Se stovkou. Ve šrajtofli. A tak koupil jsem. Flašku si. Tuzemáku.

11.

Tak takové věci Panu B. běžely hlavou

PAN B.: Tak takové věci mi běžely. V hlavě. Takové ty, vzpomínky. Když jsem ležel. V Celetný. A krev z hlavy. Hubou mi tekla. Na chodník. A lidi kolem, chodili. S botama, pěknýma. Já koukal na ně. A to, rekapituloval. Život svůj. No, tak, nevyvíjel se, úplně. Dobře jako. Život ten. Můj. To zas asi. Jo asi. Tak se mi jako, trochu, dýchalo těžko, už. A říkal jsem, si říkal. Však kolik lidí už v horší bylo. Situaci jako. V horší. A na nohy zas, postavili. A co bych já nemoh. Postavit se. Zas. Tak jsem řekl si. Že postavím se. A tak jsem nohou pohnul. A pocit, měl jsem, pocit, že jde to. A pak druhou. Nohou pohnul. A šlo to. A řekl si, jsem, že postavím, postavím se, teď. Na nohy. Na nohy zas. I na to koleno, blbé, pošahané. A taky jo, že. Postavil. Postavil. Zase. Znovu stál jsem. A díval se zas. Na lidi. Jak s rovným rovný. A potom. Najednou jsem pocit měl. Lehký takový. A řek jsem si. Tak co proletět, že bych se. Trochu moh. A jak jsem řek to. Tak najednou se nohy, moje, od země. Odlepily najednou. A letěl jsem, normálně. Furt výš. Letěl. Až nad střechama jsem. Najednou. Byl najednou. A dolů díval, se. Dolů. Na hmyz ten, dole. Jako lidi, myslím. Že vypadali. Jak hmyz. Malí takoví. Byli. I Petřín jsem viděl. I hrad Pražský. A říkal si, jsem si, že to fajn je. Letět si, tak. Proletět se trochu. A dívat se, na hmyz. Na lidi jako, jasně že. Na Pražáky. A turisty. Ty taky. A lehko. Tak lehko bylo mi. Jak letěl jsem. A lopink zkusil, dokonce jsem. A piruetu. Tu taky. No fajn, fajn to bylo. A tak napadlo. Mě napadlo, že využít. Využít by se mělo. To. Tohle. K něčemu. Užitečnému

jako. Užitečnému prostě. A tak rozepnul. Poklopec jsem rozepnul a chcát. Začal jsem na lidi, ty dole chcát. A pak jsem gatě, sundal dolů. A že je, je i poseru. Že jo. No když už tak vysoko jsem. Tak naseru na ně. Pěkně. Z vysoka. Ale to se mi právě nechtělo. Tak jsem zas nandal, ty gatě... A potom najednou. Zas dolů. Ale fakt rychle. Už neletěl, jsem. Ale padal. A fláknul jsem. Sebou. Zas tam. Do Celetný. A mám dojem, takový, že rovnou do těch chcanek svých jsem spadnul. Zas. A otevřel jsem oči...

12.

Pan B. pozná v nouzi přítele

- PAN B.: A otevřel jsem oči. A koukám. A nějaký chlap. Kouká. Taky na mě kouká. Já koukám. On kouká. Si říkám, co ti lidi maj, furt, že čumí jenom. Na mě. Furt. Nejdřív ten, ve výtahu chlap. Pak ta tlustá kráva, malá. A pak. Koukám. Že drží, v ruce drží botu. Mou botu, jednu. A kouká. Asi co na to. Co já na to. A já na něho, koukám. Proč drží botu, mou botu. A on kouká. A já na to. To je moje, bota. A on...
- MUŽ S BOTOU: No jo. Tvoje. To je tvoje. Bota.
- PAN B.: Ano. Moje. Moje bota.
- MUŽ S BOTOU: A to je pěkná, pěkná bota.
- PAN B.: A já na to. No, už lepší, boty, měl jsem.
- MUŽ S BOTOU: No, to neříkám. To já nic neříkám. Třeba i lepší. Měls. Boty. Jenom říkám, že pěkná. Pěkná bota je. Tohle to.
- PAN B.: No, třeba pěkná i. Když myslíš. Ale moje. Moje bota.
- MUŽ S BOTOU: A nevyměníš? Botu? Nevyměníš?
- PAN B.: Jednu botu? Víte, ten tuzemák, dal zabrat, docela mi. Prostě tuzemák. Jak kladivem, po hlavě. Jako bych. Schyťal. Tak nevěděl. Nevěděl jsem. Kde jsem. Jestli nezdá se, jako to. Mi. Nevěděl jsem. Jestli se nezdá. Všechno. I ta lavička, na které ležím. I ten chlap s botou. S mou botou. Jednu botu?
- MUŽ S BOTOU: Jasně že, ne. To dá rozum. K čemu bota, jedna. Byla by mi? Obě. Obě boty. Pěkné. Nevyměníš? Třeba? Boty? Za kuffík, tenhle? Pěkný?
- PAN B.: A to bez bot, bez bot jako budu?
- MUŽ S BOTOU: No! Ale s kuffíkem, pěkným.

- PAN B.: Ale to můj kufřík, je přece!
- MUŽ S BOTOU: No to není, teda.
- PAN B.: Ale je. Kufřík, můj, jediný. Uvnitř jsou trencle nějaké, trika. Hugo Boss všecko. Co mi nechali. Aspoň.
- MUŽ S BOTOU: No to není, teda. Můj je, kufřík. Uvnitř, uvnitř jsou trencle nějaké, trika, Hugo Boss všecko. A igelitka. S párkama a pivem. Jedním. A svetr. Ten taky. Je tam. Podívej.
- PAN B.: Ale vypadá, stejně vypadá. Jako můj, ten můj. Kufřík.
- MUŽ S BOTOU: Tak kufřík. Kufřík to je. Jak měl by, vypadat? Tak jako kufřík, ne? Kufříků takových. Kolik asi, být může? Takových? Kufříků? Uvažuj přece. Prostě podobný. Podobný mám, kufřík. Jenom.
- PAN B.: Aha. Ty vole.
- MUŽ S BOTOU: Co je?
- PAN B.: Šrajtofli. Kde mám? Šrajtofli?
- MUŽ S BOTOU: Nemáš? Šrajtofli?
- PAN B.: No nemám! Nemám!
- MUŽ S BOTOU: A pořádně? Pořádně ses díval?
- PAN B.: No jasně. Tady. Tady měl jsem, ji. Doklady v ní. Taky. Všecky. Doklady. Občanku. Kreditky. Vizitky. Kartičku VZP.
- MUŽ S BOTOU: A co kapsa, jiná. V jiné kapse. Nemáš?
- PAN B.: No nemám! Prostě nemám!
- MUŽ S BOTOU: No blbý, co? To je. Blbý, co?
- PAN B.: No to teda!
- MUŽ S BOTOU: A co piny? K těm kreditkám? Napsané. Neměls v ní, taky?
- PAN B.: No to neměl, teda. Fakt nesnáším, abyste rozuměli, když blbce, blbce ze mě dělá, někdo. Kdo by piny, dal si do šrajtofle, ne? Napsané? Ke kartám. Přece blbej, nejsem blbej, ne? No to neměl, teda. Blbý snad nejsem, úplně, přece.
- MUŽ S BOTOU: No jasně. To nejseš. To já poznám, hned poznám. Že nejseš. A jakés měl? Ty, piny? Řekneš? Třeba, víš, bysme našli, líp. Tu peněženku. Třeba bych poptat, moh se. Kdybych znal. Ty piny. Ke kreditkám.
- PAN B.: Ale co, na hovno piny. Beztak. Prázdné všecko. Bloklé, ty karty.

Na hovno jsou.

MUŽ S BOTOU (*smutně*): Vážně?

PAN B.: No jo.

MUŽ S BOTOU: Takže ty seš? Taky? Na ulici?

PAN B.: No, asi jo. Nejspíš. V prdeli všechno.

MUŽ S BOTOU: Tak to blbý, blbý máš. Takhle skončit. Vykopnutý. Z bytu. Bez peněz. Bez dokladů. Blbý máš to. Já třeba si sám vybral. Že na ulici budu. Víš, protože svoboda. Ta, nezávislost. To mě lákalo. Vždycky. Být pánem, vlastním. Ne? Prostě. Proto jsem, na ulici. Protože vybral jsem, tohle si. Dobrovolně. Protože tady, tady je to ta, svoboda, prostě. Svoboda. Když máš na to. Když seš schopnej, vlastním pánem. Být jako.

PAN B.: Aha.

MUŽ S BOTOU: A víš co? Víš ty co? Můžeš bydlet. U mně. Zatím. Než najdeš si, něco. Jinýho prostě. Pomůžu, prostě. Ti. Dobrák jsem totiž.

PAN B.: Tak jo.

MUŽ S BOTOU: A když tak si boty, vyměníme třeba. Potom. Když chtít budeš, jo?

PAN B.: Nó...

MUŽ S BOTOU: Tak jo.

PAN B.: A tak jsem získal, nového, toho, kamaráda.

...